

efter Loven af 1923, og jeg ser blandt andet — det var nu noget, der ikke forekom i Loven af 1923, men Bestemmelsen her peger alligevel i den Retning —, at Fabrikkerne skal forpligte sig til at nedsætte Engros-Priserne med 5 pCt., at de ikke atter maa forhøje Priserne paa deres af Krisetoldsatserne omfattede Varer, medmindre saadan Forhøjelse kan begrundes med en paaviselig Stigning i Raamaterialernes Pris. Der er altsaa her sat Bom for Prisstigning, og man søger at naa til, at der kan komme en Prisnedsættelse paa 5 pCt., men nogen virkelig Kontrol med en saadan Prisnedsættelse kan man nu en Gang ikke føre. Den kan man ikke føre, selv om man sætter saadanne Kontrolbestemmelser ind i Loven som dem, det ærede Medlem Hr. Stauning ønsker. Kontrollen kan faktisk talt ikke føres, og jeg vil for mit Vedkommende for øvrigt føje til, at det synes mig slet ikke særlig ønskeligt at begrænse Virksomhedernes Dispositionsfrihed gennem omfattende Kontrolbestemmelser. Derigennem vil man snarest lamme Virksomhederne. Om nogen virkelig Kontrol kan der ikke blive Tale. Selv om jeg selvfølgelig ikke tvivler om, at man fra Ledelsens Side indenfor Skotøjsfabrikantforeningen har den ærligste Villie til at overholde disse Bestemmelser, som den herigennem gaar i Brechen for, saa kan selvfølgelig heller ikke den føre disse Kontrolbestemmelser igennem med nogen virkelig Effektivitet.

Men selv om nu denne Prisnedsættelse kunde gennemføres fuldt ud, kan man jo være nogenlunde sikker paa, at til yderligere Prisnedsættelse kommer man ikke, selv om en saadan naturlig maatte komme som Følge af, at Varerne blev billigere i Udlandet — thi vi maa jo paa dette Omraade i saa stor Udstrækning som gørligt ogsaa indrette Priserne paa det hjemlige Marked efter Priserne udefra. Men det er en selvsagt Ting, at det bliver man ikke i Stand til her. Med andre Ord, disse høje Toldsatser vil medvirke til at holde Priserne oppe, de vil spærre for et yderligere Prisfald udover de 5 pCt., der er Tale om. Det er selvfølgelig ogsaa Hensigten, de høje Toldsatser skal jo spærre for Importen, for at Virksomhederne kan blive fuldt beskæftigede. Konkurrencen med Udlandet skal udelukkes, selv om Varepriserne der ligger betydeligt under Varepriserne paa vort hjemlige Marked.

Det er fuldstændig rigtigt, som det blev fremhævet af det ærede Medlem Hr. Dahlggaard, at disse Satser — det gælder

de Satser, der her er Tale om i de Konservatives Forslag, ganske som det gælder de 24 pCt.s Satser, der er Tale om i Socialdemokratiets Forslag — først og fremmest vil komme til at gaa ud over det billige Fodtøj, de billige Varer, for det er jo først og fremmest der, det skorter paa Konkurrenceevne her i Landet. Resultaterne bliver altsaa det, at det bliver de daarligst situerede Forbrugere, som først og fremmest kommer til at betale. Det bliver det ikke blot her, men det bliver det i mindst lige saa høj Grad ved det Forslag, Socialdemokraterne har stillet, et Forslag, som jeg senere skal komme tilbage til.

Jeg tror derfor, det er ganske urigtigt, naar man vil sammenligne dette Forslag med Loven af 1923. Den Gang var der paaført den danske Skotøjsindustri en Konkurrence fra Lande, hvor de økonomiske Forhold var i meget stærk Uorden, hvor Valutaen var stærkt svingende, og hvor der derfor kunde være Tale om ubillig Konkurrence overfor den danske Skotøjsindustri. Nu derimod ser det jo anderledes ud. Den værste Konkurrence kommer nu fra Lande med lige saa stabile Valutaforhold og økonomiske Forhold i det hele som vore.

Men hvorfor kan vi da ikke tage Konkurrencen op? Det kan vi ikke, fordi vi her — som paa praktisk talt alle andre Omraader — ligger med for høje Produktionsomkostninger. Man vil fra Industriens Side her i Landet ikke tage Konkurrencevilkårene saaledes, som de nu een Gang er.

Jeg maa maaske her indskyde, at i Loven af 1923 stilledes der ogsaa Krav til Arbejderne, for at man derved kunde blive i højere Grad konkurrencedygtig. Dette Krav er opgivet her i de Konservatives Ændringsforslag; og det vil jo nok gøre Forslaget mere tiltalende for Socialdemokraterne, at der ikke stilles Krav med Hensyn til Arbejdernes Lønninger; dem maa der ikke røres ved, skønt ogsaa de ligger paa et højere Niveau end det konkurrerende Udlands.

Det er i det hele taget den store Vanskelighed for Industrien her i Landet, at man ikke vil søge at indrette sig efter Forholdene udefra. Jeg skal her først og fremmest netop med Hensyn til Lønningerne vise, hvorledes ogsaa de ligger højere her i Landet end andre Steder. Den gennemsnitlige Arbejds-løn for Skotøjsarbejdere i København er nu ca. 155 Ø. pr. Time for Mænd og ca. 92 Ø. for Kvinder. Hvis vi vil sammenligne det med Lønningerne i 1913, var de ca. 57 Ø. for Mænd og ca. 33 Ø. for Kvinder. Saa er Forholdet det, at nu er 8 Timers Arbejds-